

Poznámkový blok (A vraj pekný Halloween)

Mesiac v splne práve vystúpi spoza mračien a jeho odraz sa mihov v kaluži vody pri ceste, len aby bol rozčerený čerstvou kvapkou tvoriacou kruhy na hladine, kým na mláku nevstúpila čižma pokrytá bahnom a červenou tekutinou. Hmlistý opar sa nadnášal nad cestou a tiahol sa celým Brentwoodom. Zafúkal jesenný vietor a rozhojdal ozdoby povešané na domoch, predzvesť zajtrajšieho halloweenu. Bol však dom, jeden jediný dom, kde nebolo čo rozhojdať. A nebol to domov dôchodcov, ani nemocnica, ba ani smetisko – dúpã tamojších kriminálnikov – kde nejaký odvážlivec položil sviečku. Bol to dom Mellwanovcov. Mladý Tom Mellwan žil sám s otcom. Matka mu umrela pri pôrode nikdy nenarodenej sestry Jenny. Táto udalosť otcom otriasla a už sa nikdy nedokázal prinútiť oslavovať sviatok smrti a monštier, a stal sa hrobárom. Tom si už ani nepamätal, aké to je oslavovať Halloween. Všetci jeho spolužiaci aj kamaráti ho oslavovali a týždne potom sa dokázali rozprávať o tom, aká to bola zábava. Aj ho pozývali, no otec mu to nikdy nedovolil. Zamkol ho v pivnici a odomkol až na ďalšie ráno. Bolo jedno, že kričal. Bolo jedno že prosil. Zvuk štrngajúcich kľúčov započul až ráno. To však ešte netušil, že tento rok bude všetko inak.

Ráno Toma pohladil svetelný lúč a zobudil ho do dňa, ktorý zohrá veľkú úlohu v jeho živote. Nahádzal do seba raňajky a vydal sa na cestu do školy. Dnes im učitelia odpustili všetko učenie a úlohy a do školy prišli len preto, že museli. Každý sa tešil na tento večer a učitelia to chápali. Predsa však bolo niečo, čo dnešnú náladu kazilo. Do školy prvýkrát za 7 rokov neprišiel Bob. Bob bol známy tým, že nikdy nevymeškal žiadnu hodinu, nikdy si nezabudol úlohu, nikdy sa nezabudol naučiť. Toto sa dialo každý rok, ale vždy v inej triede. Doteraz verili, že to je náhoda, i keď mnohí už prišli s vysvetleniami, jedno bláznivejšie ako druhé. Avšak dnes sa objavil jeden nový príbeh, príbeh, ktorý rozpútal Charlie. Charlie bol Bobov najlepší kamarát a trávil s ním veľa času po škole. Bol to väčšinou veľmi výrečný človek, no dnes ani neotvoril ústa. Celý deň si niečo čmáral do poznámkového bloku, no nikomu to nechcel ukázať. Cez tretiu prestávku to už John nevydržal a prikradol sa k Charliemu. Chytil zošit a ťahal, no Charlie sa bránil. To však proti Johnovi s jeho 192 cm nestačilo. John roztvoril zošit a od hrôzy vykrikol. Zapleskol zošit, hodil ho Charliemu a vybehol von z miestnosti aj zo školy, bez tašky či prezuviek. Bežal ako o život a to bol jediný, kto sa odvážil vstúpiť na smetisko viac ako 2 krokmi. To z časti odradilo záujem o daný zošit, no sčasti ešte posilnilo túhu ho vidieť, najmä u Toma. Prišiel preto za Charlieom a opýtal sa, čo sa stalo. Ten však mlčal ako hrob. Nasadil si slnečné okuliare, založil kapucňu a odišiel z miestnosti.

Uprostred ďalšej hodiny sa tom zamyslene pozeral von oknom do prázdna. Nedokázal sa sústrediť na učiteľkin výklad. Nevedel prestať rozmýšľať o Bobovi a Charlieom. Zo zamyslenia ho vytrhol zvuk. Taký zvuk jakživ nepočul, no najväčšmi by ho prirovnal ku chrčaniu motora z 60 rokov prerušovaného občasnými prasknutiami. Zvuk bol čím ďalej tým hlasnejší, a keď už bol tak hlasný že cezeň Tom nepočul hovor svojej učiteľky, pred školou zastala čierna limuzína bez poznávacej značky. Nie však nová a luxusná, stará, rozheganá, hrdzavá a s bokmi od bahna. Pristúpil k nej Charlie a zadné, inak nepriehľadné okienko sa sklopilo. On najskôr len nezrel dnu, a potom sa cezeň naklonil dnu... A zrazu ho to vsalo cez okno dnu a keď mu trčali len topánky, začalo sa okienko pomaly sklápať a Charlie len- len že stihol vtiahnuť ich dnu. Tom sa zhrozeným pohľadom odvrátil od okna a porozhliadol sa po triede. Bol sám.

Medzi tým sa rozpršalo, no slnku ešte k zapadnutiu chvíľa chýbala. Dvere boli našťastie odomknuté, a tak sa dostal z triedy. Pred školou sa však pozastavil na mieste, kde videl zastaviť limuzínu. Stopy po kolesách viedli až tam, no ďalej už nie. Zrazu sa končili. Jediné čo naznačovalo, že sa mu to celé nezdalo bol Charlieho denník ležiaci v mláke pri obrubníku. Načiahol sa, že ho zodvihne, no v okamihu ako jeho prst spočinul na prednej stránke, stalo sa niečo neobvyklé. V momente, keď Tom žmurkol akoby sa čas posunul vpred o 2 hodiny. Škola bola zavretá, obloha už sa farbila do červena

a z ničoho-nič sa nad mestom objavili búrkové mračná. V diaľke zaznel prvý hrom a šušťanie dopadajúcich kvapiek dažďa každou sekundou silnelo. Napriek tomu sa prví „koledníci“ už začali v húfoch zakrádať mestom odetí do oblekov od čarodejnice po Batmana. Hurhaj smejúcich sa detí sa niesol ulicou. Blesk udierajúci do budovy školy prebral Toma zo zamyslenia a primäl ho vydať sa domov. Prechádzal popred mnohé domy zaplavené deťmi nesúcimi si svoje sladkosti vo vreciach najrôznejších veľkostí. Celé sa to zvtlo keď prechádzal okolo smetiska. Väčšina detí sa mu vyhýbala dlhým oblúkom, no Tom už nezniesol pohľad na deti ktoré sa radujú, preto sa rozhodol pre túto cestu. Ako prechádzal okolo múru ohraničujúceho smetisko, ktorí bol už tak posprayovaný, že si málokto pamätal jeho pôvodnú farbu, zazrel na konci ulice, na poslednej pouličnej lampe bliknutie. Nevenoval tomu veľkú pozornosť- vedel že to sa stáva- no lampka vzápätí zhasla úplne a ďalšia hneď pred ňou. A ďalšia. Akoby sa stena temnoty blížila k Tomovi. Zastal. Medzitým už zhasli všetky lampy okrem poslednej, tej hneď za Tomom, až napokon aj tá zhasla. Ocitol sa v úplnej tme, keďže slnko už zašlo a mesiac zašiel za mraky, ktorú len občas presvetľovali blesky v diali vrhajúce desivé siluety. Dážd' už nebolo vidno, len počuť. Neprestajné šušťanie kvapiek sa zlialo do jedného šumu. Tom už ani nevnímal kvapky dopadajúce na jeho temeno. Jeho pozornosť totiž upútal známy zvuk. Chrčanie motora z 60 rokov prerušované občasnými prasknutiami. Vzápätí na konci ulice, kde predtým zhasla prvá lampka zasvietilo svetlo auta. Pravé na bielo, ľavé na modro. V hmle sa svetlá javili ako bludičky prilietajúce bližšie k Tomovi. Ten náhle nepočul šum dažďa, hoci cítil ako mu stekajú po tvári stále nové kvapky, dokázal počuť len zvuk motora zo 60... a tlkot svojho srdca, čoraz rýchlejší a hlasnejší, akoby mu naznačoval, že sa má skryť. A on počúvol. Jediné miesto, ktoré mu práve napadlo bolo samotné smetisko. Aj toho sa v danej chvíli bál menej ako tajomnej limuzíny. Jeho najhoršie obavy sa naplnili, keď auto nečakane (bez smerovky) zahlo na smetisko.

Tom rýchlo prebehol za hromadu šrotu, čľapkajúc v bahne svojimi teniskami. Šofér vozidla ho zjavne nespozoroval, pretože zastavil až po chvíli. Bolo počuť zvuk otvorenia dverí a vzápätí aj ich zavretia. No auto nie a nie odísť. Tom započul zvuk, čo ho vydesil ešte viac ako príchod samotného auta – otváranie okienka vodiča. Tom sa hodil k zemi a modlil sa, aby ho vodič nespozoroval. Keď konečne nabral odvahu vykuknúť z úkrytu, limuzína tam nebola. Ani stopy po kolesách. Predsa tam bolo niečo, čo nesedelo. Charlieho slnečné okuliare a stopy.

Keď si Tom bol istý, že sa mu to nesníva, vykročil zo skrýše a pristúpil k stopám. V momente ako zodvihol okuliare zo zeme zaznel hrom. Tom začal nasledovať stopy, ktoré začínali z ničoho-nič. Viedli k starému karavanu bez kolies s otvorenými dverami, z ktorých vyžarovalo blikajúce svetlo – sviečka. Tom vedel, že inak by nezaspal, preto sa vybral ku karavanu a nazrel dnu, uvidel siluetu oblečenú v Charlieho oblečení, no keď sa otočila, to, čo Tom uzrel pod kapucňou ho ohromilo na toľko, že nezačul zvuk motora zo 60. rokov, ani zvuk otvárajúcich sa dverí, kroky za jeho chrbtom, nepočul ani napriahnutie dlhým tupým predmetom. Čo však už počul bol tupý úder a prudká bolesť na temene, ktorú vzápätí necítil, lebo omdlel.

Zobudil sa v jeho dome – v pivnici – s rukou v okove pripevnenej o stenu. Už vedel, kam zmizol Bob, kam išiel Charlie, kto šoféroval limuzínu. Aj to, prečo ho otec držal v pivnici. Posledné, čo tej noci videl cez pivničné okno boli čížmy jeho otca a lopata visiaca z jeho rúk ako nasadá do vozidla. To vozidlo vydalo zvuk z ktorého sa Tomovi ježili vlasy na hlave. Chrčanie motora z 60 rokov prerušované občasnými prasknutiami. Otvoril teda Charlieho poznámkový blok, ktorý mu ležal pri nohách. A tam uvidel...

Pokračovanie nabudúce

